

Zaterdag 23 augustus, de jaarlijkse dag voor de Groninger Slenkenclub, deze keer bij de familie Trouw in het Neder-Betuwse dorp Lent. Een onverwacht grote opkomst van leden en belangstellenden. In totaal 23, onder wie enkele dames die hun echtgenoten vergezelden en de charme verhoogden. Van heinde en ver waren ze gekomen. Het zou te me ver voeren om de namen van alle aanwezigen op te sommen, maar ik kan me er niet aan onttrekken dit van enkele wel te doen, in de hoop dat de

Een onvergetelijke Slenkendag

zogenaamde „vergetene” zich niet achteruitgesteld voelen. Hier zijn ze dan: dr. Wijnands en echtgenote uit Broeksterwoude, mr. Van der Hoeve uit Elst, dr. Strijker uit Breda en wat erg opvallend was een vertegenwoordiger van het Archeologisch Biologisch Instituut, verbonden aan de Rijksuniversiteit te Groningen. Dit instituut houdt via de Stichting Zeldzame Huisdierrassen zich bezig met het bevorderen en instandhouden van inheemse huisdierrassen, die met uitsterven worden bedreigd. De Groninger Slenk is ook zo'n oeroud ras, dat om niet geheel begrijpelijke redenen ten ondergang gedoemd schijnt te zijn. Vooral de laatste Wereldoorlog heeft haar als het ware de nekslag toegebracht. Het is dan ook aan het energieke werk van mr. Van der Hoeven in het verleden en thans de huidige voorzitter Joh. Meelis te danken, dat we nu een niet grote, maar wel bloeiende speciaalclub hebben, waarvan de leden zich bewust zijn dat dit ras tot meerdere glorie van ons reeds zo ruime sierduivenbestand voor wat de nationale rassen betreft dient te blijven voortbestaan. Voor zover onze voorzitter dit heeft kunnen vaststellen, kan het totale Slenkenbestand in ons land worden geschat op een aantal tussen de 400 en 500. Ten opzichte van andere meer populaire rassen niet zo groot, maar naar mijn mening een goede garantie gevend om niet ongerust te zijn over de toekomst van dit ras.

Maar nu naar de ontvangst bij de familie Trouw. Vader Trouw is van beroep fruitkweker en oefent zijn bedrijf uit op een oppervlakte van 6 ha. Slechts één appelboom en die is dan alleen nog maar voor eigen gebruik. Verder peren in vele rassen. Wat een heerlijke aanblik die bomen zo volbeladen, dat van sommige de takken doorbogen. Een kostelijke aanblik, waarvan zonder te proeven, al veel te genieten viel. Een ruime openschuur,

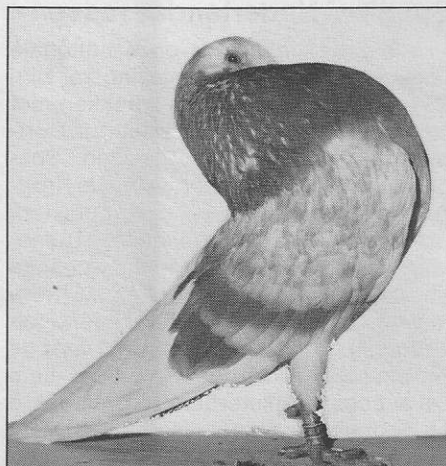

De aanwezigen op de te Lent gehouden Slenkendag

waar de kooien voor de meegebrachte vogels in konden worden opgesteld. Nadat er was ingekooid volgde de ontvangst ten huize van de familie Trouw, waar we ruimschoots van koffie en het nodige daarbij werden voorzien door onze gastvrouw. Daarna de opening van de jaarvergadering door onze voorzitter. U kent dat wel: opening, ingekomen stukken, jaarverslag, financieel verslag enz. enz. Alles verliep in een goede verstandhouding en kleine onderlinge verschillen werden in goede gemoedelijkheid opgelost. Ondanks het feit dat de voorzitter volgens een schema werkt, kon hij niet voorkomen dat er een uitgebreide koffiepauze werd ingelast, waarbij geen van de gasten zich onbetuigd liet. Er werd daarna verder vergaderd, waarbij afspraken voor de toekomst werden gemaakt, zoals het vaststellen van de clubshow 1981, benoemen van keurmeesters, vaststellen van uit te loven prijzen en nog enkele andere minder belangrijke dingen. Bij de rondvraag wees dr. Strijker er met nadruk op, dat het gewenst is om regelmatig de dieren te enten tegen paratyphus. Ik kreeg de indruk dat zijn betoog met aandacht

werd gevolgd en dat velen aan deze vingerwijzing gevolg zullen geven. De voorzitter sloot hierna de vergadering en nodigde namens onze gastvrouw ons uit aan de lunch te willen deelnemen. Soep vooraf en daarna belegde broodjes en heerlijke krentebroodjes. Er valt echt wel wat te doen om 23 hongerige magen te vullen. Mijn indruk was dat mevrouw Trouw kennelijk wel voor hetere vuren heeft gestaan, want ondanks de eendrachtige aanval van de 23 Slenk-mannen en -vrouwen slaagden deze er niet in al het gebodene te nuttigen en moesten de laatste resten weer naar de keuken worden verwezen. Het hoogste predikaat had hier kunnen worden toegekend.

Hierna was het verzamelen geblazen bij de kooien en volgde een bespreking van de getoonde dieren. Met uitzondering van rood, geelspar en wit, waren alle variëteiten aanwezig. Het was mij niet mogelijk aan te wijzen wat dan wel de beste was. Dit behoefde gelukkig ook niet. Gezien het leeftijdsverschil en de ingevallen rui zou dit beslist niet mogelijk zijn geweest. Wel viel te constateren dat er diverse veelbelovende vogels aanwezig waren. Ik denk aan de kleine geelbleke duivin, die nog de baard in de keel had en wier oogkleur (gebroken oog) aan de toekomst deed twifelen. Ook zag ik goede vogels in roodbleek, geelbleek en de enige aanwezig gele was ook niet slecht, alsmede enkele goede sparren in rood. Al met al een kleine, goede, gave collectie, waarbij mij persoonlijk de goede lichaamsconditie van de vogels opviel. Ik heb geen slappe vogels in mijn handen gehad, een verheugend feit voor een ras dat ten ondergang gedoemd schijnt (naar men beweerde). Al met al voor de Slenkenfokkers een aanmoediging om op de ingeslagen weg voort te gaan.

Haarlem

S. RODE